

БАБИНИТЪ ВЪЗГЛАВНИЦА

— Златке, подай ми, баби, стомничката, че ми изгорѣха устата! — моли се баба Гора на внучката си. — Охъ, лошо ми е, много ми е лошо! Цѣла нощъ не съмъ спала. Молила съмъ се на Бога, да ме побере вече. Стига ми толкова животъ. Отдавна си отиде дѣдо ти Каменъ. Все за туй мисля. Живѣйте вие. За васъ е свѣта. Така е отредено отъ вѣкъ, така ще бже до вѣка. Старото дърво го отсичатъ, а отъ корена му изкарва друго.

Златка подаде бърдучето на баба си, повдигна главата ѝ отъ възглавницата, за да разкваси болната устата си и презъ сълзи ѝ продума:

— Бабо, не говори така! Ние всички искаме да оздравѣешъ. Безъ тебе не можемъ. Ти си ни слънцето и радостъта въ къщи. Да ти донеса ли паницата съ ошафа? Леля Малина каза, да сърбашъ винаги ошафъ.

— Охъ, донеси ми я, бабенце, то се видѣло, ами ме залъгвате само съ това, съ онова. Нощесъ сънувахъ, че се помжчихъ да се изкача горе на „Чуката“. Не можахъ, Златке, не можахъ. Събудихъ се цѣла въ потъ и разтреперана. Ще умра, дечко, ще умра скоро! Сто ви заржки заржчвамъ — да се не омайвате съ мене много. Отъ дома, та на гробищата! Заровете ме при дѣда си. Посѣйте на главата ми босилечецъ, че го много обичамъ. Босилекъ и седефче. Кандилото само въ сжбота вечеръ палвайте. Ехъ, грѣшна съмъ, да видя презъ тъмното, кжде ще отида, да потърся дѣда ти, Бога, Света Богородица.

— Бабо, — разхълца се Златка, — хвана ѝ ржката и докле да се наведе да я цѣлуне, тя се отпусна и падна като отсѣчена върху леглото.

Баба Гора умрѣ. Разплакаха се всички. Довечеръта я погребяха.

— Златке, Куне, Горчо, Камене, — моли Златкина мама децата, да дойдатъ на трапезата и да хапнатъ варено житце за Богъ да прости на баба си. Всички се нареждатъ около трапе-

